

У време Хладног рата, један од крунских аргумената на које се Запад позивао, настојећи да етички дисквалификује своје цивилизацијске противнике са друге стране Гвоздене завесе, свакако је била њихова *безбожност*. Морални ауторитет Цркве био је у то време више него недвосмислен, а опште згражање над немаром и прогонима који су се водили над верским заједницама у Источном блоку представљали су општа места у западним државама. Ратоборни атеизам, доживљаван у комунизму као „оруђе еманципације“, успео је, међутим, да надживи своје револуционарне коваче и повампире се у савременом свету под необичном заставом људских права.

Најсвежији пример ове нове „секуларне забринутости“ представља случај извесне Соиле Лаутси, грађанке Италије финског порекла, која је више од пола деценије водила битку да се из школске учионице њене деце уклони симбол распећа, иначе један од најчешћих ликовних мотива на зидовима ове медитеранске земље, која представља историјско средиште западног хришћанства. Лаутсијева је пре неколико дана извојевала Пирову победу пред Европским судом за људска права у Стразбуру, будући да је овај наложио да јој се за њено мукотрпно обијање судских прагова по Италији исплати крајње симболична накнада од 5000 евра, док пратећа „препорука“ да се инкриминисано распеће „уклони“ са школског зида, по свој прилици – није обавезујућа. Суд у Стразбуру је у овом случају учинио једино што је могао, не би ли спасао сопствени углед. Нарочита секуларна клима која влада на западу учинила је Стразбуру немогућим да тужбу Финкиње одбаци са лежерношћу са којом су то учиниле италијанске власти, али би истовремено сваки покушај да се Италији наметне толико екстремна и непопуларна обавеза уродио само са подривањем свог властитог ауторитета.

Питање које се природно поставља у датом случају јесте, наравно, какво је то *људско право* да се у институцијама под покровитељством државе „не налазе религијски симболи“. Ако неке и није очигледно да је у питању крајње размажен и тирански гест припадника мањинске културне групе на рачун древне и дубоко утемељене традиције која у основи не угрожава никога, чак ће и тај морати да се сложи да захтев за „чишћење“ школа од религијских симбола, логички гледано, представља *ускраћивање*

права на слободу вероисповести, а не заштиту права на секуларно васпитавање свога детета. А ово је клизава падина којој нема краја. Ако се са зидова јавних институција почну скидати крстови, ти најстарији симболи хуманости и општечовечанског братства, нема краја на коме се може зауставити ратоборно богоборство „угрожених појединаца“.

Зашто се зауставити на школама, када постоји читав низ еклатантних кршења овог „права на негледање религијских симбола на јавном месту“. Доследно придржавање овог начела довело би до похаре међу хералдичким симболима Старог континента, почев од заставе Финске, земље чији је пасош Лаутсијева морала да извади да би се преселила у према атеистима толико негостољубиву Италију. Свим јавним службеницима требало би забранити да на било који начин показују своју припадност религији, макар то била иконица на столу или бројаница на руци, будући да све то представља очигледну дискриминацију мањинских (анти)религијских група. Најзад, у најбољем бољшевичком маниру, требало би поскидати крстове са европских цркава и катедрала, будући да ови очигледно доминирају јавним простором градова, подсећајући све на то да се европска култура и цивилизација темељи на две хиљаде година хришћанске традиције. О државним празницима какви су Божић, Ускрс или Св. Патрик да и не говоримо!

Проблем Соиле Лаутси, поред очигледне преосетљивости и острашћеног атеизма, свакако је и слабо познавање порекла и природе симбола који је окружују. Апсолутна симболичка секуларизација могућа је само као део потпуног очишћења јавног простора од *сваког* знаковног садржаја, будући да тешко да постоји иједан традиционални симбол, чије се значење не може везати за неко магијско или религијско својство. Идеални свет Соиле Лаутси, по свој прилици, представљао би глобалистичку утопију чија би знаковна доминанта вероватно био „Смешко“ (*Smiley*), један од најупечатљивијих показатеља глобалног иконичко-симболичког бесмисла. Планета је већ била сведок сличног покушаја, када су крстови масовно смењивани звездама петокракама (данашњи грб Италије последица је управо оваквог једног „презначавања“). Резултати, све у свему, и нису били импресивни. И то управо у погледу индивидуалних слобода и права.